Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2014 m. rugsėjo 25 d.*

„Bendrijos prekių ženklas — Registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra — Erdvinis Bendrijos prekių ženklas — Dviejų įpakuotų stiklinaičių forma — Absoliutus atmetimo pagrindas — Skiriamojo požymio nebuvimas — Dėl naudojimo įgyto skiriamojo požymio nebuvimas — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktas ir 3 dalis“

Byloje T-474/12

Giorgio Giorgis, gyvenantis Milane (Italija), atstovaujamas advokatų I. Prado ir A. Tornato,

ieškovas,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą I. Harrington,

atsakovę,

kita procedūros VRDT apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme

Comigel SAS, įsteigta Sen Žiuljene prie Meco (Prancūzija), atstovaujama advokatų S. Guerlain, J. Armengaud ir C. Mateu,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2012 m. liepos 26 d. VRDT pirmosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 1301/2011-1), susijusio su registracijos pripažinimo negaliojančia procedūra tarp *Comigel SAS* ir Giorgio Giorgis,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. van der Woude, teisėjai I. Wiszniewska-Białecka (pranešėja) ir I. Ulloa Rubio,

kancleris E. Coulon,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2012 m. spalio 31 d.,

susipažinęs su VRDT atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. vasario 7 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. vasario 5 d.,

* Proceso kalba: anglų.

susipažinęs su dubliku, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2013 m. gegužės 24 d.,

atsižvelgęs į tai, kad bylos šalys per mėnesį po to, kai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą, nepateikė prašymo surengti teismo posėdį, todėl, vadovaudamasis teisėjo pranešėjo pranešimu ir taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 135a straipsnį, nusprendęs priimti sprendimą be žodinės proceso dalies,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2009 m. lapkričio 11 d. ieškovo Giorgio Giorgis prašymu pagal 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1) Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) įregistravo numeriu 8132681 šį erdvinį Bendrijos prekių ženklą:

2 Prekės, kurioms buvo įregistruotas šis prekių ženklas, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 30 klasei ir atitinka šį aprašymą: „Ledai, ledukai, maišyti šerbetai, ledo šerbetai, ledai, geriamieji ledai, ledų gaminiai, ledų desertai, šalti desertai, sušaldytas jogurtas, pyragai“.

3 2010 m. sausio 19 d. įstojusi į bylą šalis *Comigel SAS* pateikė prašymą pripažinti ginčijamo prekių ženklo registraciją negaliojančia pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punktą, skaitomą kartu su to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies b ir d punktais.

4 2011 m. balandžio 21 d. sprendimu VRDT anuliavimo skyrius patenkino prašymą pripažinti registraciją negaliojančia ir pripažino, kad ginčijamo prekių ženklo registracija negalioja visoms nagrinėjamoms prekėms pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą, skaitomą kartu su to paties reglamento 52 straipsnio 1 dalies a punktu. Jis atmetė ir ieškovo argumentą, kad ginčijamas prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį dėl naudojimo pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 3 dalį.

5 2011 m. birželio 16 d. ieškovas pateikė apeliaciją VRDT dėl Anuliavimo skyriaus sprendimo.

6 2012 m. liepos 26 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) VRDT pirmoji apeliacinė taryba apeliaciją atmetė. Ji patvirtino Anuliavimo skyriaus išvadas, kad, pirma, ginčijamas prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą, ir, antra, ieškovas neįrodė, jog ginčijamas prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį dėl naudojimo pagal to paties reglamento 7 straipsnio 3 dalį ir 52 straipsnio 2 dalį.

Šalių reikalavimai

7 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

8 VRDT ir įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

9 Grįsdamas savo ieškinį ieškovas nurodo du pagrindus, susijusius atitinkamai su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu ir to paties reglamento 7 straipsnio 3 dalies pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punkto pažeidimu

10 Ieškovas kaltina Apeliacinę tarybą tuo, kad ji klaidingai vertino ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį ir taip pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą.

11 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punktą padavus prašymą VRDT Bendrijos prekių ženklo registracija paskelbiama negaliojančia, jeigu Bendrijos prekių ženklas buvo įregistruotas nesilaikant to paties reglamento 7 straipsnio nuostatų. Pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą neregistruojami neturintys skiriamųjų požymių prekių ženklai.

12 Iš nusistovėjusios teismų praktikos matyti, kad prekių ženklo skiriamasis požymis pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą reiškia, jog šis prekių ženklas leidžia identifikuoti prekes, kurioms jį prašoma įregistruoti, kaip pagamintas konkrečios įmonės ir atskirti jas nuo kitų įmonių prekių (žr. 2011 m. spalio 20 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Freixenet / VRDT*, C-344/10 P ir C-345/10 P, Rink. p. I-10205, 42 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

13 Prekių ženklo skiriamasis požymis turi būti vertinamas, pirma, atsižvelgiant į prekes arba paslaugas, kurioms prašoma registracijos, ir, antra, atsižvelgiant į tai, kaip nagrinėjamas prekes ar paslaugas suvokia atitinkama visuomenė, kurią sudaro vidutiniai šių prekių ar paslaugų vartotojai, laikomi pakankamai informuotais, protingai pastabiais ir nuovokiais (žr. 2004 m. balandžio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Henkel / VRDT*, C-456/01 P ir C-457/01 P, Rink. p. I-5089, 35 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

14 Šiuo atveju Apeliacinė taryba nusprendė, kad nagrinėjamos prekės yra maisto produktai, kurie į prekybos vietas patenka paprastai iš anksto supakuoti, ir kad kai kalbama apie prekybą iš anksto supakuotomis prekėmis, vartotojų pastabumo jų išvaizdai lygis nėra itin aukštas.

15 Ieškovas kaltina Apeliacinę tarybą tuo, kad ji klaidingai įvertino atitinkamos visuomenės pastabumo lygį. Reikia nurodyti, kad vidutinio ledų vartotojo pastabumo lygis yra aukštas, nes rinkdamasis ledus jis vadovaujasi įvairiais kriterijais, kaip antai ledų skoniu, vartojimo būdu, skirtingomis ledų rūšimis ir tai, kad juose gali būti tam tikrų ingredientų.

16 Šiuo klausimu pakanka nurodyti, kad ginčijamu prekių ženklu žymimos prekės yra kasdienio vartojimo maisto produktai ir kad todėl suinteresuotoji visuomenė yra sudaryta iš visų vartotojų. Todėl ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį reikia vertinti atsižvelgiant į numanomus vidutinio vartotojo, kuris yra pakankamai informuotas, protingai pastabus ir nuovokus, lūkesčius (šiuo klausimu žr. 2006 m. kovo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Develey / VRDT (Plastikinio butelio forma)*, T-129/04, Rink. p. II-811, 46 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2013 m. gruodžio 12 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Sweet Tec / VRDT* (*Ovalo forma*), T-156/12, 14 punktą).

17 Priešingai, nei tvirtina ieškovas, aplinkybė, kad vidutinis vartotojas ledus renkasi pagal savo skonį ir savo preferencijas, nesuteikia jam aukšto pastabumo lygio. Iš tikrųjų paprastai ledai yra parduotuvėse parduodamos nebrangios kasdienio vartojimo prekės, kurios perkamos ilgai nesvarstant, todėl nereikia manyti, kad jas pirkdamas vartotojas bus labai pastabus. Be to, aplinkybė, kad vartotojas prekes renkasi pagal savo skonį, yra akivaizdi, kai kalbama apie kasdienio vartojimo maisto produktus, kurių atžvilgiu, kaip matyti iš šio sprendimo 16 punkte nurodytos teismo praktikos, vartotojo pastabumo lygis nelaikomas aukštu.

18 Todėl Apeliacinė taryba teisingai įvertino, kad atitinkamą visuomenę sudaro vidutiniai, pakankamai informuoti, protingai pastabūs ir nuovokūs vartotojai visoje Europos Sąjungoje, kurių pastabumo lygis nėra itin aukštas.

19 Pagal nusistovėjusią teismų praktiką erdvinių prekių ženklų, sudarytų iš pačios prekės vaizdo, skiriamojo požymio vertinimo kriterijai nesiskiria nuo tų, kurie taikomi kitoms prekių ženklų kategorijoms. Tačiau taikydama šiuos kriterijus atitinkama visuomenė nebūtinai taip pat suvoks, viena vertus, pačios prekės formą turintį erdvinį prekių ženklą ir, kita vertus, žodinį ar vaizdinį prekių ženklą, sudarytą iš žymens, nepriklausomo nuo juo žymimų prekių išorės vaizdo. Iš tikrųjų vidutiniai vartotojai nėra įpratę preziumuoti prekių kilmės remdamiesi jų ar jų pakuotės forma ir nesant jokių grafinių ar teksto elementų, todėl nustatyti tokio erdvinio prekių ženklo skiriamąjį požymį gali būti sunkiau negu žodinio ar vaizdinio prekių ženklo (žr. 12 punkte minėto Sprendimo *Freixenet / VRDT* 45 ir 46 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

20 Šiomis aplinkybėmis tik prekių ženklas, kuris labai nukrypsta nuo atitinkamo sektoriaus normų ar įpročių ir dėl to gali atlikti savo esminę kilmės nuorodos funkciją, turi skiriamųjų požymių, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą (žr. 12 punkte minėto Sprendimo *Freixenet / VRDT* 47 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

21 Ypač dėl erdvinių prekių ženklų, sudarytų iš prekių, kurios prekyboje pakuojamos dėl su prekės pobūdžiu susijusių priežasčių, pakuotės, Teisingumo Teismas nusprendė, kad jie turi suteikti galimybę vidutiniam, pakankamai informuotam, protingai pastabiam ir nuovokiam vartotojui neatliekant analizės ar palyginimo ir nesutelkiant ypatingo dėmesio atskirti šias prekes nuo kitų įmonių prekių (2006 m. sausio 12 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Deutsche SiSi-Werke / VRDT*, C-173/04 P, Rink. p. I-551, 29 punktas).

22 Norint įvertinti, ar prekių ženklas turi skiriamųjų požymių, reikia atsižvelgti į bendrą jo daromą įspūdį. Tačiau tai nereiškia, kad nereikia pirmiausia išnagrinėti skirtingų šio prekių ženklo pateikimo elementų. Iš tikrųjų atliekant visapusišką vertinimą gali būti naudinga išnagrinėti kiekvieną atitinkamą prekių ženklą sudarantį elementą (žr. 2007 m. spalio 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Develey / VRDT*, C-238/06 P, Rink. p. I-9375, 82 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

23 Visų pirma reikia nurodyti, kad šiuo atveju nagrinėjamos prekės yra desertai, ledai, šerbetai ir jogurtai ir kad ginčijamą prekių ženklą sudaro dviejų stiklinaitės formos permatomo stiklo indų forma ir kartoninės pakuotės, turinčios ertmes viršuje ir šonuose ir pritaikytos prie indų kontūrų, forma. Ginčijamą prekių ženklą sudaro erdvinė nagrinėjamos prekių pakuotės forma.

24 Pirmiausiai ieškovas kaltina Apeliacinę tarybą tuo, kad ji klaidingai nustatė atitinkamo sektoriaus normas ir įpročius. Jis nurodo, kad vertindama ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį Apeliacinė taryba turėjo atsižvelgti į pakavimo normas ir įpročius 30 klasės prekių sektoriuje. Tačiau atlikdama analizę ji atsižvelgė tik į pakuočių, kuriomis sukuriamas „kokybiškų arba amatininkų pagamintų prekių įvaizdis“, sektoriaus normas ir įpročius.

25 Reikia nurodyti, kad šis argumentas grindžiamas klaidingu ginčijamo sprendimo aiškinimu.

26 Iš tikrųjų ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba nurodė, kad kai, kaip šiuo atveju, ginčijamas prekių ženklas sudarytas iš erdvinės nagrinėjamų prekių pakuotės formos, gali būti, kad svarbios yra tos normos ir įpročiai, kurie taikomi prekių, kurios yra tos pačios rūšies ir kurios skirtos tiems patiems vartotojams kaip ir nagrinėjamos prekės, pakuočių sektoriuje.

27 Toliau Apeliacinė taryba atskirai išnagrinėjo du ginčijamą prekių ženklą sudarančius elementus, t. y. stiklinius indus ir kartoninę pakuotę. Vertindama stiklinių indų skiriamąjį požymį ji nurodė, kad šios rūšies indai rinkoje naudojami prekiaujant desertais, ledais, šerbetais ir jogurtais ir kad jie naudojami tam, kad sudarytų vartotojams įspūdį, jog atitinkamos prekės yra aukštos kokybės ir pagamintos amatininkų; ieškovas to neginčija. Ji nusprendė, kad ginčijamą prekių ženklą sudaranti indų forma nelabai skiriasi nuo taurių, kurios rinkoje naudojamos prekiaujant desertais, ledais, šerbetais ir jogurtais, formos, o tai patvirtina įstojusios į bylą šalies pateikti įrodymai, kuriose vaizduojami indai, kurie tik nedaug skiriasi nuo ginčijamą prekių ženklą sudarančių indų. Iš to ji padarė išvadą, kad šis ginčijamo prekių ženklo elementas nėra skiriamasis nagrinėjamų prekių atžvilgiu.

28 Toliau Apeliacinė taryba neatsižvelgė į ieškovo pateiktus pavyzdžius, kuriuose nurodytos kitos prekiaujant šiomis prekėmis rinkoje naudojamų indų rūšys, ir nurodė, kad „jų forma nėra taip pat skirta kokybiškų ir amatininkų pagamintų prekių įspūdžiui vartotojams sudaryti“.

29 Iš to išplaukia, kad Apeliacinė taryba atsižvelgė į įpročius prekių, panašių į nagrinėjamas prekes ir skirtų tiems patiems vartotojams, kaip ir nagrinėjamos prekės, pakuočių sektoriuje ir konstatavo, kad stiklo indų formos pakuotės yra tokių įpročių dalis, ypač kai kalbama apie su kokybe susijusią užuominą. Aplinkybė, kad Apeliacinė taryba atmetė kaip nesvarbius ieškovo pateiktus įrodymus, susijusius su kitomis indų, naudojamų prekiaujant ledais, formomis, neprieštarauja jos tvirtinimui, kad šioje rinkoje taip pat naudojami stiklo indai.

30 Priešingai, nei tvirtina ieškovas, iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad Apeliacinė taryba manė, jog reikia atsižvelgti tik į kokybiškų ir amatininkų pagamintų prekių sektoriaus normas ir įpročius.

31 Antra, ieškovas tvirtina, kad iš klaidingo sektoriaus normų ir įpročių nustatymo matyti, jog Apeliacinė taryba klaidingai įvertino ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį. Jis tvirtina, jog užuot, vertindama ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį, atsižvelgusi į visas pakuočių, naudojamų nagrinėjamų prekių sektoriuje, rūšis, Apeliacinė taryba kaip vertinimo kriterijumi rėmėsi „stiklinaičių, įpakuotų į kartoninę pakuotę su iškirptomis ertmėmis“, idėja. Taigi Apeliacinė taryba klaidingai manė, kad kartoninių pakuočių su iškirptomis ertmėmis formos yra įprastos nagrinėjamų prekių sektoriuje. Ieškovas nurodo, kad ginčijamą prekių ženklą sudarančios kartoninės pakuotės savybės ir formos skiriasi nuo esančiųjų įstojusios į bylą šalies pateiktuose įrodymuose.

32 Ginčijamame sprendime vertindama ginčijamą prekių ženklą sudarančio antrojo elemento, t. y. kartoninės pakuotės su ertmėmis viršuje ir šonuose, skiriamąjį požymį Apeliacinė taryba nusprendė, kad šios savybės būdingos daugumai kartoninių pakuočių, esančių įstojusios į bylą šalies pateiktuose įrodymuose. Ji nusprendė, kad kartoninių pakuočių su ertmėmis viršuje ir šonuose formos yra įprastos nagrinėjamų prekių sektoriuje, siekiant parodyti prekę arba visą svarbią su preke susijusią informaciją. Atsižvelgdama į nagrinėjamų produktų (desertų, ledų, šerbetų ir jogurtų) sektoriaus normas ir įpročius, ji nusprendė, kad ginčijamą prekių ženklą sudaranti kartoninės pakuotės forma yra tik dekoratyvinė, nelabai nukrypsta nuo sektoriaus įpročių ir neturi skiriamojo požymio.

33 Reikia nurodyti, kad Apeliacinė taryba rėmėsi įstojusios į bylą šalies pateiktais įrodymais, iš kurių matyti, jog nagrinėjamų prekių sektoriuje kartoninės pakuotės su ertmėmis yra dažnai naudojamos, ir galėjo padaryti išvadą, jog ginčijamas prekių ženklas nelabai nukrypsta nuo atitinkamo sektoriaus įpročių.

34 Aplinkybė, jog, kaip tvirtina ieškovas, ginčijamą prekių ženklą sudaranti kartoninės pakuotės forma tam tikrais elementais skiriasi nuo rinkoje esančių formų, nepaneigia tokio Apeliacinės tarybos vertinimo. Skirtingos nagrinėjamų prekių sektoriuje naudojamos kartoninės pakuotės, kurios skiriasi ertmių buvimo vieta arba forma, turi būti vertinamos kaip paprastos šiame sektoriuje naudojamų pakuočių formų variacijos. Rinkoje naudojamų kartoninių pakuočių skirtumai pagrįsti praktiniais (pritaikymas prie indų dydžio) arba visiškai dekoratyviniais sumetimais. Apeliacinė taryba teisingai manė, kad dėl ginčijamą prekių ženklą sudarančios kartoninės pakuotės formos savybių ji negali labai nukrypti nuo įpročių nagrinėjamų prekių rinkoje.

35 Trečia, ieškovas nurodo, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, nes identifikuodama ginčijamą prekių ženklą atsižvelgė į tai, jog ginčijamą prekių ženklą sudaro „dvi stiklinaitės, įpakuotos į kartoninę pakuotę su iškirptomis ertmėmis“, o tai neatitinka tokio ginčijamo prekių ženklo, koks buvo įregistruotas. Jis tvirtina, kad ginčijamą prekių ženklą reikia vertinti kaip visumą, atsižvelgiant į jam būdingas savybes. Apeliacinė taryba turėjo analizuoti ginčijamą prekių ženklą sudarančių konkrečių formų derinio skiriamąjį požymį, o ne tik jį sudarančių elementų sumos skiriamąjį požymį.

36 Visų pirma reikia atmesti ieškovo argumentą, pagal kurį Apeliacinė taryba blogai identifikavo ginčijamą prekių ženklą. Iš tikrųjų ginčijamo prekių ženklo apibūdinimas ginčijamame sprendime, t. y. „du stiklinaitės formos permatomo stiklo indai kartoninėje pakuotėje su ertmėmis viršuje ir šonuose“, atitinka tokį šio prekių ženklo vaizdą, koks nurodytas registracijos paraiškoje ir pavaizduotas šio sprendimo 1 punkte. Aplinkybės, kad ieškovas pateikia savo paties sugalvotą ginčijamo prekių ženklo aprašymą (t. y. „dvi stiklinaitės, esančios viena šalia kitos kartoninėje dėžutėje, visiškai atviroje stiklinaičių viršuje ir iš dalies atviroje stiklinaičių priekinėje pusėje, kurios šonai yra ypatingos formos, primenančios stiklinaičių formą, kuri suformuoja išskirtinį flakono, esančio tarp šių dviejų stiklinaičių, formą“), kurio nėra nei registracijos paraiškoje, nei registracijos pažymėjime, nepakanka, kad būtų galima manyti, jog Apeliacinė taryba padarė klaidą.

37 Toliau dėl ieškovo argumento, kad Apeliacinė taryba ginčijamo prekių ženklo nevertino kaip visumos, reikia nurodyti, kad ginčijamame sprendime konstatavusi, jog šį prekių ženklą sudarantys du elementai nedaug skiriasi nuo naudojamų nagrinėjamų prekių sektoriuje ir neturi skiriamųjų požymių, Apeliacinė taryba išanalizavo pakuotės formos, įregistruotos kaip ginčijamo prekių ženklo, daromą bendrą įspūdį. Ji nusprendė, kad ginčijamo prekių ženklo savybių nepakanka, kad jis taptų neįprastas desertų, ledų, šerbetų ir jogurtų rinkoje ir kad jį būtų galima aiškiai suvokti kaip besiskiriantį nuo jau esančių formų. Ji konstatavo, kad įstojusios į bylą šalies pateiktuose pavyzdžiuose buvo pavaizduotos tam tikros pakuočių formos, labai panašios į ginčijamo prekių ženklo formą. Apeliacinė taryba manė, kad dviejų indų kartoninėje pakuotėje naudojimas yra vienas iš įprasčiausių būdų pateikti prekes vartotojams. Ji padarė išvadą, kad ginčijamas prekių ženklas, vertinamas kaip visuma, labai panašus į labiausiai tikėtinas nagrinėjamų prekių formas ir todėl turi būti laikomas neturinčiu skiriamųjų požymių.

38 Iš to išplaukia, kad ieškovas negali tvirtinti, jog Apeliacinė taryba neatliko bendro ginčijamo prekių ženklo skiriamojo požymio vertinimo, neatsižvelgė į jo savybes ir tik konstatavo, kad kiekvieno iš jo elementų suma neturi skiriamojo požymio.

39 Be kita ko, ieškovas tvirtina, jog ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba klaidingai manė, kad ginčijamas prekių ženklas atitinka pakuotės formą, plačiai naudojamą rinkoje prekiaujant nagrinėjamomis prekėmis, nors iš jo pateiktų pavyzdžių matyti, kad šiame sektoriuje dažniausiai naudojama pakuotė visiškai skiriasi nuo ginčijamą prekių ženklą sudarančios pakuotės.

40 Šiuo klausimu pakanka nurodyti, jog aplinkybė, kad nagrinėjamų prekių rinkoje yra kitokių pakuočių rūšių, nepaneigia Apeliacinės tarybos išvados, kad yra ir tokių pakuočių formų, kurios labai panašios į ginčijamą prekių ženklą sudarančią pakuotės formą ir kurios nėra neįprastos. Pagal šio sprendimo 20 punkte minėtą teismo praktiką tam, kad būtų galima konstatuoti, jog prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių, pakanka, kad šis prekių ženklas labai nesiskirtų nuo sektoriaus normų ar įpročių, ir nebūtina įrodyti, kad šis prekių ženklas yra rinkoje dažniausiai pasitaikančios pakuotės formos.

41 Ketvirta, ieškovas nurodo, kad Apeliacinė taryba ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį vertino per griežtai.

42 Viena vertus, jis tvirtina, kad Apeliacinės tarybos taikyta teismo praktika, pagal kurią tik prekių ženklas, kuris labai skiriasi nuo atitinkamo sektoriaus normų ar įpročių, turi skiriamųjų požymių pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą, netaikytina tokiais atvejais, kaip nagrinėjamas šioje byloje, kai ginčijamą prekių ženklą sudaro ne prekių forma, bet jų pakuotė.

43 Tokiam argumentui negalima pritarti. Pakanka priminti, kad Apeliacinė taryba teisingai manė, kaip matyti iš šio sprendimo 18 punkto, kad atitinkamos visuomenės pastabumo nagrinėjamoms prekėms lygis nėra itin aukštas. Be to, šiuo atveju pakuotės forma turi būti panaši į nagrinėjamų prekių formą.

44 Kita vertus, ieškovas kaltina Apeliacinę tarybą tuo, kad vertindama ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį ji taikė griežtesnį kriterijų, nei reikalaujama teismo praktikoje. Ji reikalavo, kad ginčijamas prekių ženklas „iš esmės skirtųsi“ nuo bazinių nagrinėjamų prekių formų, nors pagal teismo praktiką reikalaujama tik to, kad ji įvertintų, ar ginčijamas prekių ženklas „labai skiriasi“ nuo sektoriaus normų ir įpročių.

45 Pakanka nurodyti, kad „esminio skirtumo“ reikalavimas, priešingai, nei nurodo ieškovas, nėra tas kriterijus, pagal kurį Apeliacinė taryba vertino ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį. Iš tikrųjų ginčijamame sprendime Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad ginčijamas prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių, ir tik tada, cituodama 2006 m. gegužės 31 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *De Waele / VRDT (Dešrelės forma)* (T-15/05, Rink. p. II-1511), pavartojo žodžių junginį „esminis skirtumas“, kad atsakytų į ieškovo argumentą, susijusį su ginčijamo prekių ženklo formos naujumu ir originalumu.

46 Be to, ieškovas tvirtina, jog kadangi Pirmosios instancijos teismas 2003 m. gruodžio 3 d. Sprendime *Nestlé Waters France / VRDT (Butelio forma)* (T-305/02, Rink. p. II-5207) pripažino, kad butelio formos erdvinis prekių ženklas, kurio registracijos buvo prašyta 32 klasei priklausantiems gaiviesiems gėrimams, turi minimalų skiriamąjį požymį pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą, tokios nuomonės turėtų būti laikomasi ir šiuo atveju, nes kalbama apie labai panašų, t. y. 30 klasei priklausančių prekių, sektorių. Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad prekių ženklo skiriamasis požymis turi būti vertinamas atsižvelgiant į prekes arba paslaugas, kurioms prašoma registracijos, ir į tai, kaip nagrinėjamas prekes ar paslaugas suvokia atitinkama visuomenė, ir kad Apeliacinė taryba turi išnagrinėti, ar šis prekių ženklas labai skiriasi nuo nagrinėjamų prekių sektoriaus normų ar įpročių. Todėl Pirmosios instancijos teismo sprendimas, susijęs su prekių ženklu, kuris skiriasi nuo ginčijamo prekių ženklo ir kurį buvo prašyta įregistruoti prekėms, kurios skiriasi nuo prekių šioje byloje ir priklauso kitam sektoriui, neturi reikšmės vertinant ginčijamo prekių ženklo skiriamąjį požymį šioje byloje.

47 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog ieškovas neįrodė, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, kai nusprendė, kad ginčijamas prekių ženklas neturi skiriamųjų požymių pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b punktą.

48 Todėl pirmąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl antrojo pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 3 dalies pažeidimu

49 Ieškovas tvirtina, kad Apeliacinė taryba klaidingai taikė Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 3 dalį, nes tvirtino, kad jo pateiktų įrodymų nepakanka įrodyti, jog dėl naudojimo ginčijamas prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį.

50 Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 3 dalyje numatyta, kad remiantis jo 7 straipsnio 1 dalies b punkte nurodytu absoliučiu atmetimo pagrindu nedraudžiama registruoti prekių ženklo, jeigu dėl naudojimo jis įgijo skiriamąjį požymį tų prekių ar paslaugų, kurioms prašoma registracijos, atžvilgiu.

51 Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad jeigu Bendrijos prekių ženklas buvo įregistruotas pažeidžiant 7 straipsnio 1 dalies b punkto reikalavimus, įregistravimo vis dėlto negalima paskelbti negaliojančiu, kai ženklas, naudojamas po įregistravimo, įgyja skiriamąjį požymį toms prekėms ar paslaugoms, kurioms jis buvo įregistruotas.

52 Iš teismo praktikos matyti, jog tam, kad prekių ženklas įgytų skiriamąjį požymį dėl naudojimo, reikia, kad bent jau reikšminga atitinkamos visuomenės dalis pagal prekių ženklą skirtų atitinkamas prekes ar paslaugas kaip pagamintas arba suteiktas konkrečios įmonės (žr. 2005 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *BIC / VRDT (Žiebtuvėlio su akmenuku forma)*, T-262/04, Rink. p. II-5959, 61 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

53 Šiuo atveju Apeliacinė taryba nurodė, kad ginčijamas prekių ženklas yra erdvinis ir kad susijusi teritorija yra Sąjungos teritorija. Ji nurodė, jog ieškovo pateiktų įrodymų nepakako įrodyti, kad ginčijamas prekių ženklas įgijo skiriamąjį požymį pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 3 dalį ir 52 straipsnio 2 dalį. Ji nusprendė, viena vertus, kad šių įrodymų visuma susijusi tik su aštuoniomis Sąjungos valstybėmis narėmis, todėl neįrodoma, kad skiriamasis požymis buvo įgytas reikšmingoje Sąjungos dalyje. Kita vertus, ji manė, kad ieškovas neįrodė, jog ginčijamas prekių ženklas suvokiamas kaip prekių kilmės nuoroda dėl to, kad pakuotės forma visada buvo naudojama kartu su ant šios pakuotės esančiu žymeniu LA GELATERIA DI PIAZZA NAVONA.

54 Pirma, ieškovas tik nurodo, kad ginčijamo prekių ženklo naudojimas kartu su ant pakuotės esančiu žymeniu LA GELATERIA DI PIAZZA NAVONA patvirtina, kad atitinkamas vartotojas nagrinėjamų prekių kilmės nuoroda laikys ne tik grafinį pavaizdavimą, bet ir erdvinę formą. Pakanka konstatuoti, jog šis paprastas tvirtinimas nepaneigia Apeliacinės tarybos išvados, kad šių įrodymų nepakanka tam, kad būtų įrodytas ginčijamo prekių ženklo naudojimas kaip prekių ženklo, todėl jį reikia atmesti.

55 Bet kuriuo atveju reikia nurodyti, kad pagal teismo praktiką erdvinis prekių ženklas dėl naudojimo gali įgyti skiriamųjų požymių, net jei jis naudojamas kartu su žodiniu prekių ženklu ar vaizdiniu prekių ženklu. Taip yra tada, kai prekių ženklą sudaro prekės ar jos pakuotės forma ir kai jos visada parduodamos pažymėtos žodiniu prekių ženklu. Toks skiriamasis požymis gali būti įgytas, be kita ko, suinteresuotai visuomenei pripratus prie prekių ženklo (žr. 2013 m. sausio 29 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Germans Boada / VRDT (Keraminių plytelių pjaustyklės forma)*, T-25/11, 83 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

56 Tačiau nustatyti, kad prekė yra pagaminta konkrečios įmonės, suinteresuotoji visuomenė turi dėl prekių ženklo naudojimo kaip prekių ženklo. Todėl sąvoka „ženklo naudojimas kaip prekių ženklo“ turi būti suprantama tik kaip nurodanti prekių ženklo naudojimą tam, kad atitinkami suinteresuotieji asmenys atpažintų prekę ar paslaugą kaip tam tikros įmonės prekę ar paslaugą. Taigi ne bet koks prekių ženklo naudojimas laikomas naudojimu kaip prekių ženklo (55 punkte minėto Sprendimo *Keraminių plytelių pjaustyklės forma* 85 punktas).

57 Šios bylos aplinkybėmis tik tuo atveju, jeigu ieškovas būtų konkrečiai pagrindęs tvirtinimą, jog nagrinėjamų prekių pakuotės formą atitinkami vartotojai įsimena kaip jų komercinės kilmės nuorodą, pateiktuose įrodymuose būtų buvę galima įžvelgti pirmąją tokios išvados prielaidą, t. y. kad ginčijamą

prekių ženklą sudarančios nagrinėjamų prekių pakuotės erdvinės formos išskirtinis pobūdis leidžia atskirti šias prekes nuo kitų gamintojų prekių. Pakanka nurodyti, kad ieškovas nepateikė jokių su tuo susijusių argumentų.

58 Antra, ieškovo argumentas, kad Apeliacinė taryba neatsižvelgė į tai, jog įrodymai, kuriuos jis pateikė, apima reikšmingą Sąjungos vartotojų dalį, turi būti atmestas kaip nesvarbus, nes ieškovas neįrodė, kad Apeliacinė taryba padarė klaidą, kai nusprendė, kad šie įrodymai nepatvirtina ginčijamo prekių ženklo naudojimo kaip prekių ženklo.

59 Darytina išvada, kad turi būti atmestas antrasis ieškinio pagrindas, taigi ir visas ieškinys.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

60 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, jis turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal VRDT ir įstojusios į bylą šalies pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (septintoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Giorgio Giorgis padengia bylinėjimosi išlaidas.**

van der Woude Wiszniewska-Białecka Ulloa Rubio

Paskelbta 2014 m. rugsėjo 25 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.